

॥ ५ ॥ ६ ॥ ७ ॥ कुलमोमाभूरितिशेषः ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ एतेकर्णद्वयः कृत्यायजयां परेषां अस्मदादीनां ॥ १३ ॥ माजीघनः माघातय यत्रतान् अजेयान्विद्धि ॥ १४ ॥ १५ ॥ सुखं

ज्वलितां त्वमिमां लक्ष्मीं भारतीं सर्वराजसु ॥ जीवतो घृतराष्ट्रस्य दौरात्म्याद्वंशयिष्यसि ॥ ५ ॥ आत्मानं च सहामात्यं सपुत्रभ्रातृबांधवं ॥ अहमित्यनया बुद्ध्या जी-
विताद्वंशयिष्यसि ॥ ६ ॥ अतिक्राम केशवस्य तथ्यं वचनमर्थवत् ॥ पितुश्च भारतश्रेष्ठविदुरस्य च धीमतः ॥ ७ ॥ माकुलग्नः कुपुरुषो दुर्मतिः कापथंगमः ॥ मा-
तरं पितरं चैव मामज्जीः शोकसागरे ॥ ८ ॥ अथ द्रोणो ब्रवीत्तत्र दुर्योधनमिदं वचः ॥ अमर्षवशमापन्ननिःश्वसंतं पुनः पुनः ॥ ९ ॥ धर्मार्थयुक्तं वचनमाहत्वांतात-
केशवः ॥ तथा भीष्मः शांतनवस्तज्जुषस्वनराधिप ॥ १० ॥ प्राज्ञौ मेधाविनौ दांतावर्थकामौ बहुश्रुतौ ॥ आहतुस्त्वांहितं वाक्यं तज्जुषस्वनराधिप ॥ ११ ॥ अनुति-
ष्ठ महाप्राज्ञरुणभीष्मौ यदूचतुः ॥ माधवं बुद्धिमोहेन मावमंस्थाः परंतप ॥ १२ ॥ येत्वां प्रोत्साहयंत्येते नैते कृत्याय कर्हिचित् ॥ वैरं परेषां ग्रीवायां प्रतिमोक्षयंतिसं-
युगे ॥ १३ ॥ माजीघनः प्रजाः सर्वाः पुत्रान् भ्रातृस्तथैव च ॥ वासुदेवार्जुनौ यत्र विद्वज्जेयानलं हितान् ॥ १४ ॥ एतच्चैव मतं सत्यं सुहृदोः रुणभीष्मयोः ॥ यदि ना-
दास्यसे तात पश्चात्तपस्यसि भारत ॥ १५ ॥ यथोक्तं जामदग्न्येन भूयानेष ततोर्जुनः ॥ रुणो हि देवकीपुत्रो देवैरपि सुदुःसहः ॥ किं ते सुखप्रियेणेह प्रोक्तेन भरतर्ष-
भ ॥ १६ ॥ एतत्ते सर्वमाख्यातं यथेच्छसितथा कुरु ॥ न हित्वा मुत्सहे वक्तुं भूयो भरतसत्तम ॥ १७ ॥ वैशंपायन उवाच तस्मिन्वाक्यान्तरे वाक्यं क्षत्तापि विदु-
रो ब्रवीत् ॥ दुर्योधनमभिप्रेक्ष्य धार्तराष्ट्रममर्षणं ॥ १८ ॥ दुर्योधननशोचामित्वा महं भरतर्षभ ॥ इमौ तु वददौ शोचामि गांधारीं पितरं च ते ॥ १९ ॥ यावनाथौ च रि-
प्ये ते त्वयानाथेन दुर्लभा ॥ हतमित्रौ हता मातयौ लूनपक्षा विवांडजौ ॥ २० ॥ भिक्षुकौ विचरिष्ये ते शोचंतौ पृथिवीमिमां ॥ कुलग्नमीदृशं पापं जनयित्वा कुपूरुषं ॥
॥ २१ ॥ अथ दुर्योधनं राजा घृतराष्ट्रोभ्यभाषत ॥ आसीनं भ्रातृभिः सार्धं राजभिः परिवारितं ॥ २२ ॥ दुर्योधननिबोधेदं शौरिणोक्तं महात्मना ॥ आदत्स्व शिवम-
त्यंतं योगक्षेमवदव्ययं ॥ २३ ॥ अनेन हि सहायेन रुणो नाक्लिष्टकर्मणा ॥ इष्टान्सर्वानभिप्रायान् प्राप्स्यामः सर्वराजसु ॥ २४ ॥ सुसंहतः केशवेन तात गच्छ युधि-
ष्ठिरं ॥ चरस्वस्ययनं कृत्स्नं भरतानामनामयं ॥ २५ ॥ वासुदेवेन तीर्थेन तात गच्छ स्वसंशमं ॥ कालप्राप्तमिदं मन्ये मात्वं दुर्योधनातिगाः ॥ २६ ॥

हितावहं प्रियं च न्यायोपेतत्वात् तेन सुखप्रियेण प्रोक्तेन वचनेन तव मूढस्य किं न किमपीत्यर्थः ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ १९ ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥ २४ ॥ सुसंहतः सुष्ठु एकीभूतः ॥ २५ ॥ तीर्थेन उपायेन ॥ २६ ॥